

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Posl.br. P-477/2026-76

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja NEOMEDIC d.o.o. Matulji, Cesta Dalmatinskih brigada 30 a, OIB: 81465113898, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić i partneri u Rijeci, Nikole Tesle 9/V-VI, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović u Zagrebu, Radnička cesta 47, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 10. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 23. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, u roku od 15 dana isplatiti tužitelju NEOMEDIC d.o.o. Matulji, Cesta Dalmatinskih brigada 30 a, OIB: 81465113898, iznos od 61.139,46 eura (šezdeset i jednu tisuću sto trideset i devet eura i četrdeset i šest centi) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim kako slijedi:

- na iznos od 174,80 eura od 1. lipnja 2006. do isplate,
- na iznos od 171,94 eura od 3. srpnja 2006. do isplate,
- na iznos od 559,04 eura od 2. ožujka 2009. do isplate,
- na iznos od 547,20 eura od 1. travnja 2009. do isplate,
- na iznos od 944,32 eura od 4. svibnja 2009. do isplate,
- na iznos od 918,56 eura od 1. lipnja 2009. do isplate,
- na iznos od 894,34 eura od 1. srpnja 2009. do isplate,
- na iznos od 1.270,03 eura od 3. kolovoza 2009. do isplate,
- na iznos od 1.266,83 eura od 1. rujna 2009. do isplate,
- na iznos od 1.243,13 eura od 1. listopada 2009. do isplate,
- na iznos od 1.222,00 eura od 2. studenoga 2009. do isplate,
- na iznos od 1.223,30 eura od 1. prosinca 2009. do isplate,
- na iznos od 1.223,87 eura od 4. siječnja 2010. do isplate,
- na iznos od 1.224,25 eura od 1. veljače 2010. do isplate,
- na iznos od 1.203,84 eura od 1. ožujka 2010. do isplate,
- na iznos od 1.217,06 eura od 1. travnja 2010. do isplate,
- na iznos od 1.191,43 eura od 3. svibnja 2010. do isplate,
- na iznos od 1.186,98 eura od 1. lipnja 2010. do isplate,
- na iznos od 1.244,31 eura od 1. srpnja 2010. do isplate,
- na iznos od 1.208,76 eura od 2. kolovoza 2010. do isplate,

- na iznos od 1.250,03 eura od 1. rujna 2010. do isplate,
- na iznos od 1.200,41 eura od 1. listopada 2010. do isplate,
- na iznos od 1.158,88 eura od 2. studenoga 2010. do isplate,
- na iznos od 1.210,74 eura od 1. prosinca 2010. do isplate,
- na iznos od 1.232,21 eura od 3. siječnja 2011. do isplate,
- na iznos od 1.180,69 eura od 1. veljače 2011. do isplate,
- na iznos od 1.162,57 eura od 2. ožujka 2011. do isplate,
- na iznos od 1.128,83 eura od 1. travnja 2011. do isplate,
- na iznos od 1.113,53 eura od 2. svibnja 2011. do isplate,
- na iznos od 1.160,50 eura od 1. lipnja 2011. do isplate,
- na iznos od 1.148,50 eura od 1. srpnja 2011. do isplate,
- na iznos od 1.201,16 eura od 1. kolovoza 2011. do isplate,
- na iznos od 1.155,94 eura od 1. rujna 2011. do isplate,
- na iznos od 1.087,96 eura od 3. listopada 2011. do isplate,
- na iznos od 1.064,79 eura od 2. studenoga 2011. do isplate,
- na iznos od 1.038,37 eura od 1. prosinca 2011. do isplate,
- na iznos od 1.030,85 eura od 2. siječnja 2012. do isplate,
- na iznos od 1.021,49 eura od 1. veljače 2012. do isplate,
- na iznos od 998,21 eura od 2. ožujka 2012. do isplate,
- na iznos od 967,94 eura od 2. travnja 2012. do isplate,
- na iznos od 947,08 eura od 2. svibnja 2012. do isplate,
- na iznos od 928,68 eura od 1. lipnja 2012. do isplate,
- na iznos od 900,93 eura od 2. srpnja 2012. do isplate,
- na iznos od 876,70 eura od 1. kolovoza 2012. do isplate,
- na iznos od 848,43 eura od 3. rujna 2012. do isplate,
- na iznos od 817,64 eura od 1. listopada 2012. do isplate,
- na iznos od 802,25 eura od 2. studenoga 2012. do isplate,
- na iznos od 782,05 eura od 3. prosinca 2012. do isplate,
- na iznos od 756,50 eura od 2. siječnja 2013. do isplate,
- na iznos od 718,95 eura od 1. veljače 2013. do isplate,
- na iznos od 703,60 eura od 1. ožujka 2013. do isplate,
- na iznos od 682,24 eura od 2. travnja 2013. do isplate,
- na iznos od 653,22 eura od 2. svibnja 2013. do isplate,
- na iznos od 618,34 eura od 3. lipnja 2013. do isplate,
- na iznos od 588,61 eura od 1. srpnja 2013. do isplate,
- na iznos od 568,92 eura od 1. kolovoza 2013. do isplate,
- na iznos od 548,49 eura od 2. rujna 2013. do isplate,
- na iznos od 531,40 eura od 1. listopada 2013. do isplate,
- na iznos od 501,67 eura od 4. studenoga 2013. do isplate,
- na iznos od 478,88 eura od 2. prosinca 2013. do isplate,
- na iznos od 454,30 eura od 2. siječnja 2014. do isplate,
- na iznos od 431,23 eura od 3. veljače 2014. do isplate,
- na iznos od 407,65 eura od 3. ožujka 2014. do isplate,
- na iznos od 380,36 eura od 1. travnja 2014. do isplate,
- na iznos od 351,66 eura od 2. svibnja 2014. do isplate,
- na iznos od 325,02 eura od 2. lipnja 2014. do isplate,
- na iznos od 298,70 eura od 1. srpnja 2014. do isplate,
- na iznos od 274,39 eura od 1. kolovoza 2014. do isplate,
- na iznos od 249,86 eura od 1. rujna 2014. do isplate,
- na iznos od 222,22 eura od 1. listopada 2014. do isplate,

- na iznos od 195,71 eura od 3. studenoga 2014. do isplate,
- na iznos od 169,34 eura od 1. prosinca 2014. do isplate,
- na iznos od 140,97 eura od 2. siječnja 2015. do isplate,
- na iznos od 130,68 eura od 2. veljače 2015. do isplate,
- na iznos od 96,25 eura od 2. ožujka 2015. do isplate,
- na iznos od 65,10 eura od 1. travnja 2015. do isplate,
- na iznos od 41,86 eura od 4. svibnja 2015. do isplate,

koje teku do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88 % godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09 % godišnje, od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 6,82 % godišnje, od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 6,54 % godišnje, od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30 % godišnje, od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020. po stopi od 6,11 % godišnje, od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020. po stopi od 5,89 % godišnje, od 1. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021. po stopi od 5,75 % godišnje, od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61 % godišnje, od 1. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022. po stopi od 5,49 % godišnje, od 1. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi od 5,31 % godišnje, od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi od 5,50 % godišnje, od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi od 7,00 % godišnje, od 1. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024. po stopi od 7,50 % godišnje, od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025. po stopi od 5,15 % godišnje, od 1. siječnja 2026. do 30. lipnja 2026. po stopi od 5,15 % godišnje, od 1. srpnja 2026. do 31. prosinca 2026. po stopi od 5,40 % godišnje te nadalje, u slučaju promjene stope zatezne kamate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentne stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine pa do isplate.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, naknaditi tužitelju NEOMEDIC d.o.o. Matulji, Cesta Dalmatinskih brigada 30 a, OIB: 81465113898, prouzročeni parnični trošak u iznosu od 10.993,42 eura (deset tisuća devetsto devedeset i tri eura i četrdeset i dva centa) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 23. listopada 2026. do isplate, prema stopi zatezne kamate koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentne stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine pa do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo kako je Ugovorom o kreditu broj 331-13/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006. tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 1.356.000,00 CHF po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita koji se tužitelj obvezao vratiti tuženiku do 1. svibnja 2015. godine. Odredbom čl. 3. st. 1. Ugovora ugovorena je kamatna stopa koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila tromjesečni LIBOR vezan

za CHF uvećan maržu u visini od 3,25% dekurzivno godišnje, s time da je temeljem čl. 6. Ugovora tuženik bio ovlašten jednostrano izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika. Tuženik je jednostrano mijenjao svoju kamatnu stopu po ovom Ugovoru na način da je povećavao svoju maržu, tako da je marža bila veća od ugovorene, najprije za 1,0 %, a kasnije za čak 3,25%. Prema tužiteljevim navodima, tuženik je u predmetni Ugovor ugradio nepoštenu odredbu o jednostranoj promjeni kamatnih stopa u članku 6. tog Ugovora, koja je u koliziji sa člankom 3. Ugovora u kojem su utvrđeni egzaktni parametri i metoda izračuna parametara stope ugovorne kamate. Naime, iz odredbe članka 3. Ugovora proizlazi da su stranke ugovorile promjenjivu ugovornu kamatu te da je visina kamatne stope vezana za promjenjiv tromjesečni CHF LIBOR s dodatkom marže od 3,25% kao fiksnim parametrom obračuna visine kamatne stope. Ova ugovorna odredba je jasna, a činidba je moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva te iz ovakve odredbe ne proizlazi da tuženik ima pravo mijenjati ugovorenu maržu od 3,25%. Drugim riječima, temeljem čl. 3. Ugovora kamatna stopa se mijenja sama po sebi jer je LIBOR kategorija koja je promjenjiva te se izračunava u vrijednosti tromjesečnog LIBOR-a za CHF te iz sadržaja odredbe čl. 3. Ugovora ne proizlazi da tuženik ima pravo mijenjati kamatnu stopu u dijelu ugovorene marže od 3,25 posto. Zato tužitelj smatra da je odredba članka 6. Ugovora nezakonita, nepoštena i ništetna jer daje tuženiku ovlaštenje da jednostrano, samovoljno i bez jasnih parametara mijenja kamatne stope mimo ugovorenih odredaba. Pri tom se tužitelj pozvao na odredbe čl. 3., 4., 269. i 270. Zakona o obveznim odnosima u vezi s odredbom čl. 322. i 324. istog Zakona. Tuženik je dužan vratiti tužitelju sve iznose koje mu je naplatio na temelju neosnovanog povećanja kamatne stope (tj. marže) i to iznos koji u suštini predstavlja razliku plaćene tj. povećane marže i ugovorene marže. Tužitelj je angažirao društvo CALIX – C d.o.o. Rijeka koje je izračunalo da navedena razlika predstavlja iznos od 458.043,48 kn koliko je tužitelj tužbom utužio.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti. Istaknuo je prigovor zastare zbog proteka petogodišnjeg zastarnog roka. Naveo je kako su spornim Ugovorom o kreditu parnične stranke vezale visinu kamatne stope za jednomjesečni LIBOR, uvećan za maržu u visini od 3,25%. Prema tužnikovim navodima kamatna stopa vezana za jednomjesečni LIBOR koja je promjenjiva kategorija i u skladu s kojim se, sukladno odredbama Ugovora, usklađivala (mijenjala) promjena kamatne stope, u skladu je s odredbom čl. 3. kao i odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu na temelju kojega je tuženik bio ovlašten u slučaju promjene situacije na tržištu izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria- Bank d.d. (kako je prethodno glasila tvrtka tuženika). Potpisom na Ugovoru tužitelj je u cijelosti prihvatio odredbe Općih poslovnih uvjeta Banke te odredbe i tarife Odluke o naknadama banke sa svim izmjenama i dopunama koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbine tuženika prema sklopljenom Ugovoru. Dakle, tužitelj je u vrijeme sklapanja spornog Ugovora o kreditu bio upoznat s njegovim sadržajem pa tako i s odredbama čl. 3. i čl. 6. Ugovora o kreditu kojima je određen način promjene kamatne stope. Tužitelj je takve odredbe Ugovora razumio i prihvatio, a kako je tužitelj trgovačko društvo koje zastupa uprava, koja bi u skladu s odredbom čl. 252. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima trebala voditi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, tužitelj, odnosno uprava trgovačkog društva tužitelja imala je dužnost postupanja povećanom pažnjom prilikom sklapanja Ugovora kojim preuzima određene obveze. Osim toga, predmetni Ugovor o kreditu je solemniziran, a javni bilježnik je prilikom solemnizacije, sukladno čl. 57. Zakona o javnom bilježništvu,

ugovornim stranama protumačio značenje svih ugovornih odredbi, objasnio im pravne posljedice koje iz Ugovora o kreditu za njih proizlaze, utvrdio kako su im iste jasne i razumljive te se uvjerio o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji za sklapanjem Ugovora o kreditu navedenog sadržaja. Zato nema osnove da se odredba čl. 6. Ugovora o kreditu utvrdi ništetnom niti ocijeni odredbom koja bi bila protivna načelu savjesnosti i poštenja jer je tužitelj još u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bio upoznat s odredbama čl. 3. i čl. 6. Ugovora o kreditu, na temelju kojih je tuženik bio ovlašten mijenjati kamatnu stopu, odnosno mijenjati maržu. Da su tužitelju u cijelosti bile prihvatljive ugovorne odredbe na koje je pristao svojim potpisom na Ugovoru o kreditu proizlazi i iz postupanja tužitelja nakon sklapanja Ugovora o kreditu, odnosno prilikom njegova ispunjenja. Naime, tužitelj je bezuvjetno prihvaćao izmjene kamatne stope tijekom ugovornog razdoblja i to plaćanjem mjesečnih anuiteta bez ikakvih prigovora. Predlagao je da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. U nastavku postupka stranke su ustrajale kod svojih navoda. Tužitelj je ukazivao na činjenicu prema kojoj tuženik nije mogao samovoljno mijenjati ugovorenu maržu i na taj način mijenjati kamatnu stopu, dok je tuženik ukazivao na promjenjivost marže što prema njegovim navodima proizlazi iz odredbi čl. 3. i 6. Ugovora. Podneskom od 20. studenoga 2023. tužitelj je, nakon izrade vještačkog nalaza i mišljenja, povećao tužbeni zahtjev, tražeći isplatu iznosa od ukupno 61.139,46 eura (460.655,26 kn). Tuženik se takvoj preinaci tužbe protivio, a sud je preinaku tužbe dopustio rješenjem poslovni broj P-106/2022-35 od 14. veljače 2024, sukladno odredbi čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22; dalje: ZPP).

4. Presudom ovog suda poslovni broj P-106/2022-35 od 10. travnja 2024. prihvaćen je tužbeni zahtjev te je utvrđeno da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj 331-13/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006., sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta banke te da tužitelj kao korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, načinu obračuna, te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom. Navedenom presudom naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 61.139,46 eura, uvećan za zakonske zatezne kamate na pojedinačno određene iznose od dana stjecanja neosnovano naplaćenih iznosa do isplate. Dopunskom presudom od 1. srpnja 2024. naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju i zakonske zatezne kamate koje teku na iznos od 802,25 eura, a s obzirom na to da je sud presudom od 10. travnja 2024. propustio odlučiti o kamatama na taj iznos (čl. 339. st. 1. ZPP-a). Iz obrazloženja presude od 10. travnja 2024. proizlazi da je utvrđena ništetnost (dijela) odredbe čl. 6. Ugovora jer su stranke odredbom čl. 3. Ugovora ugovorile da će se na iznos kredita obračunavati kamata po kamatnoj stopi vezanoj za tromjesečni LIBOR vezan za CHF s dodatkom marže od 3,25% dekurzivno godišnje, a do povećanja kamatne stope je došlo uslijed jednostranog povećavanja marže od strane tuženika, a koja je marža ugovorena u visini od 3,25%. Zbog toga se, prema pravnom shvaćanju iz presude ovog suda od 10. travnja 2024. radi o ništetnoj odredbi čl. 6. Ugovora jer iz njenog sadržaja proizlazi da je banka jednostranom odlukom ovlaštena mijenjati način obračuna ugovornih kamata pa je takav način promjene kamatne stope protivan odredbi čl. 3., čl. 10. st. 3. i čl. 269.

st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO). Prigovor zastare ocijenjen je neosnovanim jer se ovdje radi o restitucijskom zahtjevu iz čl. 323. st. 1. u vezi sa čl. 324. st. 1. ZOO-a, a posljedično tome, zastanom roku od 5 godina za tu tražbinu (čl. 225. ZOO-a), koji rok počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost Ugovora sukladno pravnom shvaćanju zauzetom na prvoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. Kako je u postupku na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da je tuženik od tužitelja naplatio 61.139,46 eura na ime više obračunate kamate s obzirom na jednostrano povećanje kamatne marže, sud je takav tužbeni zahtjev prihvatio i naložio tuženiku plaćanje kamata od dana stjecanja neosnovano naplaćenih iznosa.

5. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3688/2024-2 od 29. siječnja 2025. potvrđena je presuda ovog suda od 10. travnja 2024. kao i dopunska presuda od 1. srpnja 2024.

6. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd-1969/2025-2 od 14. svibnja 2025. dopuštena je revizija protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3688/2024-2 od 29. siječnja 2025. radi pravnog pitanja: „Je li odredba ugovora o kreditu sklopljenog između trgovca i kreditne institucije, koji je potvrđen od strane javnog bilježnika, a kojom je ugovoreno pravo kreditne institucije izvršiti promjenu visine kamatne stope sukladno kretanju i dinamici promjene ugovorenog LIBOR na tržištu kapitala i izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama kreditne institucije, protivna odredbi čl. 3., ili čl. 10. st. 3. ili čl. 269. st. 2. ili čl. 271. ili čl. 272. ZOO-a?“ Vrhovni sud ocijenio je da su ispunjene pretpostavke za dopuštenost revizije jer je pobijana odluka utemeljena na shvaćanju koje je protivno shvaćanju izraženom u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-704/2024-2 od 2. listopada 2024.

7. Po izjavljenoj reviziji tuženika, Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj Rev-843/2025-2 od 2. rujna 2025. preinačio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3688/2024-2 od 29. siječnja 2025. u točki I. izreke, te presudu Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-106/2022-35 od 10. travnja 2024. i presudio je na način da je odbijen tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnim čl. 6. Ugovora o kreditu broj 331-13/2002 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao davatelja kredita u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju odluke tuženika kao banke. Vrhovni sud je ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025. u dijelu kojim je potvrđena presuda ovog suda i kojom je prihvaćen zahtjev za isplatu, u odluci o trošku i u dijelu kojim je potvrđena dopunska presuda od 1. srpnja 2024. te je u tim dijelovima predmet vraćen drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Revizijski sud je odluku utemeljio na pravnom shvaćanju izraženom u predmetu koji se vodio o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, poslovni broj Rev-704/24-2 od 2. listopada 2024. gdje je izrazio shvaćanje u odnosu na postavljeno pravno pitanje na način da odredba ugovora o kreditu sklopljenog između trgovca i kreditne institucije koji je potvrđen od strane javnog bilježnika, a kojom je ugovoreno pravo kreditne institucije izvršiti promjenu kamatne stope sukladno kretanju i dinamici promjene ugovorenog EURIBOR/LIBOR na tržištu kapitala i izmjenama i dopunama Odluke kreditne institucije, nije protivna odredbi čl. 3. ili čl. 10. st. 3. ili čl. 269. st. 2. ili čl. 271. ili čl. 272. ZOO-a te posljedično, nije ništetna.

Kako se ne radi o ništetnoj odredbi u pobijanoj presudi drugostupanjskog suda izostali su razlozi o osnovanosti dijela zahtjeva za isplatu i s tim u vezi istaknutog prigovora zastare.

8. Odlučujući (iznova) o žalbi tuženika protiv presude ovog suda u dijelu koji se odnosi na kondemnatorni zahtjev i dopunsku presudu, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je odlukom poslovni broj PŽ-4130/2025-14 od 14. svibnja 2026. ukinuo presudu ovog suda od 10. travnja 2024. u dijelu kojim je naložena isplata i dopunsku presudu od 1. srpnja 2024. te u dijelu odluke o troškovima.

9. U ponovljenom postupku stranke su ustrajale kod svojih navoda. Tužitelj je upirao na to kako u konkretnom slučaju nije tražio da sud donese presudu kojom se utvrđuje ništetnim odredba članka 6. Ugovora kreditu broj 331-13/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao davatelja kredita, u dijelu kojim je ugovorena promjenljiva kamatna stopa na temelju odluke tužene banke, kako je to presudio Vrhovni sud. Isticao je kako je odredbom čl. 3. st. 1. Ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila tromjesečni LIBOR vezan za CHF uvećan za maržu u visini od 3,25% dekurzivno godišnje. Dakle, u konkretnom slučaju kamatna stopa se mijenja sama po sebi budući da je LIBOR kategorija koja je promjenjiva te se izračunava u vrijednosti mjesečnog LIBOR-a za CHF. Dakle, između stranaka nije ni bilo sporno da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa pa zato tužitelj nije ni tražio da se utvrdi ništetnom promjenjiva kamatna stopa te je u tom dijelu revizijski sud propustio meritorno i u cijelosti odlučiti o deklaratornom dijelu tužbenog zahtjeva. Pozivao se na praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-667/2023 od 10. srpnja 2024. te Rev-698/2025 od 3. veljače 2026. u kojim postupcima je sudjelovao isti tuženik, a predmet tih postupaka je bila odredba koja je istovjetna odredbi predmetnog ugovora i kojima je utvrđeno da je takva odredba ništetna, odnosno protivna čl. 10. st. 3., čl. 269. st. 2. i čl. 271. i čl. 272. ZOO. Spornom odlukom Rev-843/2025 presuđeno je suprotno od prethodno citirane i ustaljene sudske prakse s time da je odgovoreno na pitanje koje nema veze s ugovornom odredbom koja je predmet odlučivanja u ovoj pravnoj stvari. Upirao je na to kako je u presudi revizijskog suda Rev-704/2024 na koju se pozvalo vijeće koje je donijelo spornu revizijsku odluku Rev-843/2025 kojom je odlučeno kako je citirani članak 6. valjan, odgovor glasilo da odredba ugovora o kreditu sklopljenog između trgovca i kreditne institucije, koji je potvrđen od strane javnog bilježnika, a kojom je ugovoreno pravo kreditne institucije izvršiti promjenu kamatne stope sukladno kretanju i dinamici promjene ugovorenog EURIBOR/LIBOR na tržištu kapitala i izmjenama i dopunama Odluke kreditne institucije, nije protivna odredbi čl. 3., ili čl. 10. st. 3., ili čl. 269. st. 2. ili čl. 271. ili čl. 272. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05). Prema tome, presuda Rev-704/2024 se odnosila na potpuno drugačiju pravnu i činjeničnu situaciju i na potpuno drugačije ugovoreni članak o promjenjivoj kamatnoj stopi. Naime, u ugovornoj odredbi koja je predmet ovog postupka navedeno je da je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama, a ne sukladno „kretanju i dinamici promjene ugovorenog LIBOR na tržištu kapitala“. Takva odredba dopušta tuženiku da mijenja i način obračuna, što znači da više ne primjenjuje LIBOR već bilo koji način obračuna kamate u skladu sa svojom jednostranom odlukom. Pojašnjavao je kako je odredba članka 6. Ugovora o kreditu djelomično nezakonita, nepoštena i ništetna odredba ugovora zato što daje tuženiku ovlaštenje da jednostrano, samovoljno i bez jasnih parametara mijenja

kamatnu maržu, a time i kamatnu stopu, mimo ugovorenih odredaba, pa se u tom smislu tužitelj poziva na primjenu članaka čl. 3., čl. 4., čl. 10. st. 3., čl. 269. st. 2., čl. 270, čl. 271. i čl. 272 ZOO-a, u vezi s odredbom čl. 322. i 324. istog Zakona. Prema tužiteljevim navodima, iz takve ugovorne odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu ne proizlazi da tuženik ima pravo mijenjati ugovorenu maržu od 3,25%, a što jasno potvrđuju revizijske odluke Rev-667/2023 od 10. srpnja 2024. i Rev-698/2025 od 3. veljače 2026. Tužitelj je ponavljao svoje navode vezane uz tuženikovo nepostupanje sukladno načelu savjesnosti i poštenja te je upirao na neravnopravnost stranaka u njihovim pravima i obvezama. U odnosu na prigovor zastare ukazivao je na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. Isticao je arbitarnost odluke revizijskog suda poslovni broj Rev-843/2025 te je predlagao da sud u cijelosti prihvati tužbeni zahtjev i to kako u deklaratornom dijelu radi utvrđenja ništetnosti tako i u kondemnatornom dijelu.

10. Tuženik je u ponovljenom postupku isticao prigovor pravomoćno presuđene stvari u odnosu na zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz članka 6. Ugovora o kreditu broj 331-13/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006., a što proizlazi i iz presude i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-843/2025 od dana 2. rujna 2025. i iz odluke Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4130/2025-14 od 14. svibnja 2026. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjev ustrajao je kod prigovora zastare.

11. Tužitelj je dalje u ponovljenom postupku (podneskom od 27. kolovoza 2026.) isticao kako njegov tužbeni zahtjev u deklaratornom dijelu i presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je djelomično preinačena prvostupajnska presuda nisu isti zahtjevi, tj. da je revizijski sud odlučio o nečemu što nije bilo predmet postupka i propustio je u cijelosti meritorno odlučiti o točki I. tužbenog zahtjeva (deklaracija).

12. Tuženik je ustrajao kod istaknutih navoda.

13. Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu. U postupku su saslušani svjedoci Boris Nemec (kao raniji zastupnik po zakonu tužitelja) i Dragan Sladonja te je provedeno vještačenje po vještaku ekonomske struke Violeti Peljusić.

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

15. Predmet ovog (ponovljenog) postupka je tužiteljev kondemnatorni tužbeni zahtjev kojim je zatražio povrat novčanog iznosa kojeg je tuženik stekao na temelju ugovorne odredbe u odnosu na koju je tužitelj isticao prigovor djelomične ništetnosti. Dakle, (kondemnatorni) tužbeni zahtjev temelji se na posljedicama ništetnosti ugovora, tj. dijela ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. st. 1. u vezi sa čl. 1111. ZOO-a.

16. Tužitelj je podnio tužbu u ovoj pravnoj stvari radi utvrđenja da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj 331-13/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006., sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, u dijelu u kojem je tuženik ovlašten

jednostrano izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta banke te da tužitelj kao korisnik kredita svojim potpisom na Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, načinu obračuna te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom. Tužitelj je podnio i kondmnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 61.139,46 eura koji iznos je tuženik stekao na temelju navedene odredbe i koji predstavlja prekomjernu naplaćenu kamatu. Do prekomjerne naplate kamate je došlo zbog jednostranog povećanja marže od strane tuženika koja predstavlja fiksni parametar kamatne stope i koja je bila ugovorena u visini od 3,25 %, sukladno odredbi čl. 3. Ugovora o kreditu. Naime, stranke su odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu ugovorile da će se na iznos kredita obračunavati kamate, a visina kamatne stope vezana je za tromjesečni LIBOR vezan za CHF koji predstavlja varijabilni parametar kamatne stope s dodatkom marže od 3,25% dekurzivno godišnje, koja predstavlja fiksni parametar kamatne stope. Prema odredbi čl. 3. Ugovora kamate se obračunavaju mjesečno, od dana stavljanja kredita u otplatu i uključene su u anuitete, dok je kamatna stopa vezana za tromjesečni LIBOR vezan za CHF te će se u skladu s tim usklađivati odnosno mijenjati.

17. Kako je prethodno navedeno (u točkama 4. do 8. ove presude), presudom ovog suda od 10. travnja 2024. i dopunskom presudom od 1. srpnja 2024. je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti (kako deklaratorni tako i kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva kako su postavljeni - stranica 288 spisa). Ta presuda postala je pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025. (stranica 373 spisa). Povodom prijedloga za dopuštenje revizije podnesenim od strane tuženika, Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustio je reviziju protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025. nakon čega je tuženik podnio reviziju. O toj reviziji Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem od 2. rujna 2025. odlučio na način da je odbio tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti čl. 6. Ugovora o kreditu „u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju odluke tužene banke“. U kondemnatom dijelu tužbenog zahtjeva i u odluci o troškovima postupka, presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a potom i presuda i dopunska presuda ovog suda su ukinute (stranica 510 spisa).

18. Slijedom navedenog, a kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom od 2. rujna 2025. odbio tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti čl. 6. Ugovora o kreditu „u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju odluke tužene banke“, ovaj sud zaključuje da presuda od 10. travnja 2024. kao i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025. nisu preinačene u odnosu na čitav deklaratorni tužbeni zahtjev te je presuda ovog suda postala pravomoćna u dijelu koji glasi: „utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj 331-13/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 27. ožujka 2006., sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, u dijelu kojim je tuženik ovlašten jednostrano izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta banke te da tužitelj kao korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, načinu obračuna, te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.“ Naime, odredba čl. 6. toč. 1. Ugovora koja glasi: „Banka je ovlaštena izvršiti promjenu visine i načina

obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe Adria bank d.d. ili drugog akta banke“, u doista predstavlja odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi koja sama po sebi nije ništetna i o čemu je Vrhovni sud odlučio, međutim, smisao tužiteljevog zahtjeva ni pravno, ni logički, niti teleološki nije bila usmjerena na utvrđenje ništetnosti ugovorene promjenjive kamatne stope (u širem smislu) već na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 6. Ugovora koji ovlašćuje tuženika jednostrano izvršiti promjenu visine i načina obračuna kamate sukladno svojim (jednostranim) odlukama. Sporna ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi u konkretnom slučaju sadrži i ovlaštenje tuženika na jednostranu promjenu visine i načina obračuna kamata (kako je to i navedeno u čl. 6. Ugovora), a što je tuženik činio povećavanjem marže koja je ugovorena u fiksnom iznosu od 3,25 %, kako je to utvrđeno provedenim vještačenjem od strane vještakinje Violete Peljušić. Dakle, tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnim dijela ugovorne odredbe čl. 6. Ugovora usmjeren je na ovlaštenje tuženika jednostrano mijenjati visinu i način obračuna kamata što je činio povećavanjem marže (kako to proizlazi iz sadržajnog obrazloženja tužbe i tužiteljevih navoda isticanih tijekom postupka), a ne na ništetnost ugovorene promjenjive kamatne stope (koja je vezana za tromjesečni LIBOR vezan za CHF - promjenjiva kategorija, sa dodatkom marže od 3,25% - fiksna kategorija) o čemu je odlučio Vrhovni sud. Prema tome, a kako Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom presudom od 2. rujna 2025. nije zadirao u presudu ovog suda i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025. u dijelu kojim je utvrđena ništetnom i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba čl. 6. u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta banke te da tužitelj kao korisnik kredita svojim potpisom na Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, načinu obračuna, te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom, o tužiteljevom deklaratornom tužbenom zahtjevu postavljenom u ovom postupku pravomoćno je odlučeno (presudom ovog suda od 10. travnja 2024. i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025.). Ovdje se dodaje da je odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-698/2025-3 od 3. veljače 2026. i Rev-667/23-2 od 10. srpnja 2024. u pravnoj stvari u kojoj je u istoj procesnoj poziciji sudjelovao isti tuženik kao i u ovom postupku i u kojoj je predmet spora bila ništetnost ugovorne odredbe čiji je sadržaj istovjetan ovdje pobijanoj ugovornoj odredbi, Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo shvaćanje prema kojem je ništetna odredba ugovora o kreditu između kreditne institucije i trgovca koji je potvrđen (solemniziran) od strane javnog bilježnika, a kojom se ugovara pravo banke izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke, odnosno protivna čl. 10. st. 3., čl. 269. st. 2. i čl. 271. i čl. 272. ZOO-a. Pored toga, napominje se da je u postupku između istih stranaka, u istim stranačkim ulogama, ali u odnosu na drugi ugovor o kreditu istog sadržaja, donesena presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-107/2022-34 od 10. svibnja 2023. koja je postala pravomoćna u dijelu koji se tiče ništetnosti istovjetne ugovorne odredbe (odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2673/2023-3 od 9. travnja 2024.). Sukladno navedenom, zaključak ovog suda o tome da Vrhovni sud Republike Hrvatske u ovom postupku, svojom presudom od 2. rujna 2025. nije zadirao u presudu ovog suda i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 29. siječnja 2025. u dijelu kojim je utvrđena ništetnom i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba čl. 6. u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope, proizlazi iz potrebe očuvanja pravne sigurnosti i vladavine prava.

19. Prema tome, u ponovljenom postupku bilo je potrebno odlučiti isključivo o kondemnatornom tužbenom zahtjevu.

20. Naime, tužitelj je postavio zahtjev tražeći isplatu razlike iznosa kojeg je tuženik naplatio na temelju neosnovanog povećanja marže (koja predstavlja fiksni parametar kamatne stope) i marže koja je bila ugovorena u visini od 3,25 %. S obzirom na to da je tuženik jednostrano mijenjao kamatnu stopu primjenjujući djelomično ništetnu odredbu čl. 6. Ugovora koja mu je u nišetnom dijelu omogućavala povećanje marže koja je ugovorena kao fiksni parametar kamatne stopa (za razliku od LIBORA koji predstavlja promjenjivi parametar kamatne stope sukladno čl. 3. Ugovora), tužitelj ima pravo na povrat razlike kamate koja je obračunata i naplaćena od strane tuženika sukladno djelomično nišetnoj odredbi Ugovora (čl. 323. st. 1. u vezi sa čl. 324. st. 1. ZOO-a). U tom kontekstu se napominje da je vještakinja Violeta Peljušić utvrdila da je marža povećana na 3,50 % od ugovorenih 3,25 % u razdoblju dospijeca od 1. lipnja 2006. do 1. srpnja 2006., na 4,25 % u razdoblju dospijeca 1. ožujka 2009. i 1. travnja 2009., na 5 % u razdoblju dospijeca od 1. svibnja 2009. do 1. srpnja 2009., na 5,75 % u razdoblju dospijeca od 1. kolovoza 2009. do 1. travnja 2015. i na 6,50 % u razdoblju dospijeca 1. svibnja 2015. (stranica 216 i 217 spisa) te je na ime više obračunate kamatne marže u odnosu na ugovorenu maržu tužitelj tuženiku platio ukupno 460.655,29 kn (81.299,87 CHF) prema srednjem tečaju banke na dan plaćanja (stranica 215 spisa), odnosno 61.139,46 eura prema dopuni nalaza i mišljenja od 15. listopada 2023. koja je izrađena s obzirom na promjenu valute u Republici Hrvatskoj i sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 57/22 i 88/22).

21. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje Peljušić kao i njegovu dopunu kao jasan, stručan i objektivan pri čemu se napominje da stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka niti je sud imao razloga posumnjati u ispravnost matematičkog obračuna prekomjerno plaćenih kamata koje je dala vještakinja. Tuženik je iznosio pravne prigovore kojima je osporavao da se radi o nišetnoj odredbi, a koji su prigovori ocijenjeni neosnovanima jer je banka (kreditor) svojom jednostranom odlukom prema spornoj odredbi Ugovora ovlaštena mijenjati način obračuna ugovornih kamata što nije u skladu s prirodom ugovornih odnosa među strankama koji nastaju suglasnošću njihovih volja te je u suprotnosti s načelom ravnopravnosti sudionika u obvezno pravnom odnosu iz čl. 3. ZOO-a. Osim što je u suprotnosti s navedenim načelom, takav način promjene (tj. jednostrano određivanje) visine kamatne stope je u suprotnosti i s odredbom čl. 10. st. 3. ZOO-a jer predstavlja nedopušteno ponašanje kojim se otežava ispunjenje obveze druge ugovorne strane (u ovom slučaju tužitelja – korisnika kredita). Također, ovakav način promjene kamatne stope nije u skladu sa zahtjevom određenosti i odredivosti činidbe u smislu odredbe čl. 269. st. 2. ZOO-a kojim je propisano da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, odredbi čl. 271. ZOO-a kojim je propisano da je činidba nedopuštena ako je protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva i čl. 272. ZOO-a kojim je propisano da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti.

22. Slijedom navedenog, a kako je u razdoblju otplate kredita do zaključno 1. svibnja 2015. tuženik od tužitelja naplatio iznos od 61.139,46 eura na ime više obračunate kamate s obzirom na jednostrano povećanje kamatne marže, sud je

tužbeni zahtjev prihvatio (kako je preciziran podneskom od 1. srpnja 2026.) i primjenom odredbe čl. 323. st.1. i čl. 324. st. 1. ZOO-a naložio je tuženiku vratiti tužitelju utuženi iznos (točka I. izreke presude). Ovdje se dodaje da je tužitelj po provedenom vještačenju (podnescima od 20. studenoga 2023. i 26. siječnja 2024.) povećao tužbeni zahtjev za iznos od ukupno 376,74 eura (174,80 eura s kamatama od 1. lipnja 2006. i 171,94 s kamatama od 3. srpnja 2006.) te je sud dopustio preinaku tužbe rješenjem na ročištu održanom 14. veljače 2024. sukladno odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a. Naime, ovdje se u suštini radi o usklađenju tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem vještaka koji je nalaz izrađen nakon zaključenja prethodnog postupka pa analogno tome tužitelj nije ni mogao tužbeni zahtjev preinačiti (povećati) prije zaključenja prethodnog postupka. Uvažavajući naprijed navedeno kao i činjenicu prema kojoj je preinaka tužbe u konkretnom slučaju svrsishodna za konačno rješavanje spora između stranaka (čl. 190. st. 3. ZPP-a), sud je tu preinaku dopustio.

23. Odluka o troškovima postupka donesena je primjenom odredbe čl. 154. st. 1 čl. 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova postupka u iznosu od po 1.000,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - „Narodne novine“ broj 148/09, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23; dalje: Tarifa), za sastav podnesaka od 24. kolovoza 2022., 6. listopada 2022., 20. studenoga 2023. i 26. siječnja 2024. (Tbr. 8. t. 1. Tarife), za zastupanje na ročištima od 20. listopada 2022., 26. siječnja 2023., 14. veljače 2024., 10. rujna 2026. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), iznos od po 50,00 eura za sastav podnesaka od 27. listopada 2022., 19. prosinca 2022., 19. rujna 2023., 6. listopada 2023. (Tbr. 8. t. 4. Tarife), iznos od po 200,00 eura za sastav podnesaka od 14. studenoga 2025., 1. travnja 2026., 1. srpnja 2026., 27. kolovoza 2026., (Tbr. 8. t. 3. Tarife), pripadajući PDV u visini od 2.500,00 eura (Tbr. 46. Tarife), iznos od 795,62 eura na ime pristojbe na presudu sukladno Tar. br. 1. Tarife sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 50/26) te iznos od 397,80 eura na ime pristojbe za odgovor na reviziju (Tbr. 10. t. 6. Tarife), odnosno ukupno 10.993,42 eura. O kamatama na trošak parničnog postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 151. st. 2. ZPP-a u vezi sa čl. 29. st. 2. ZOO-a. Zato je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

U Rijeci 23. listopada 2026.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

Dokument je elektronički potpisan:

EMA BRDOVČAK

Vrijeme potpisivanja:

23-10-2026

15:09:28

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI

2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537

L=RIJEKA

S=BRDOVČAK

G=EMA

CN=EMA BRDOVČAK

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpredavanja presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088f-19afd**

Kontrolni broj: **0884b-02ac4-923e1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.